

[Ivar Hansen]

samling kan få lejlighed til at tage principiel stilling til kernekraft.

Dyremose (KF):

Der har ikke i denne folketingsamling været særlig mange anledninger til, at vi fra konservativ side har kunnet sige regeringen tak for et initiativ, den har taget. Jeg vil derfor benytte denne sjældne anledning til at takke miljøministeren for denne mulighed for at diskutere sikkerheden på Barsebäck og beredskabsplanlægningen i forbindelse hermed.

Den redegørelse, ministeren fremsendte til folketinget den 21. december, må karakteriseres som sober og nøgtern. Jeg håber derfor, at debatten i dag kan være med til at bringe den til tider noget panikagtige offentlige debat om Barsebäck og om kernekraft i al almindelighed ned på jorden, så vi stille og roligt, sagligt og åbent kan træffe de nødvendige beslutninger om både den danske holdning til Barsebäck og det videre arbejde med at etablere kernekraft i Danmark.

Det fremgår af ministerens redegørelse, at der er et meget snævert samarbejde mellem Danmark og Sverige om såvel reaktorsikkerheden på Barsebäck som beredskabsplanlægningen. Samarbejdet har dels været på teknisk niveau siden 1968, dels bestået i den kontaktmandsordning, der har eksisteret siden 1970, hvor danske teknikere løbende har været med til at vurdere og stille forslag om forbedring af sikkerheden af de to reaktorenheder på Barsebäck. Det er mit indtryk fra samtaler med teknikere, som har deltaget i dette samarbejde, at svenskerne har været meget åbne både med hensyn til at lægge oplysninger frem og med hensyn til at tage mod gode råd og forslag fra de danske teknikere. Denne åbenhed er meget vigtig på grund af Barsebäck's beliggenhed ca. 20 km fra København.

Samarbejdet mellem Danmark og Sverige er i 1979 udvidet med en ad hoc-komité, der skal overveje, om uheldet på Tremileøen giver anledning til en revurdering af forholdene på Barsebäck. Også dette samarbejde hilser vi velkomment.

Af ministerens redegørelse til folketinget fremgår det, at alene de værst tænkelige uheld – det vil sige kernenedsmeltning med brud på reaktorindeslutningen og frigørelsen

af store mængder radioaktivt materiale – vil kunne give anledning til bestråling, der gør det rimeligt sundhedsmæssigt begrundet hurtigt at iværksætte beskyttelsesforanstaltninger på dansk område. Det var altså kun det værst tænkelige uheld, der kunne give anledning til disse foranstaltninger. Det bliver videre anført, at sandsynligheden for et sådant uheld er mindre end én gang på 50.000 år pr. reaktor, og at denne sandsynlighed ikke er ændret i forbindelse med den meget grundige gennemgang af materialet vedrørende uheldet på Tremileøen. Endelig anføres det, at sandsynligheden for, at dansk område berøres, er endnu lavere, fordi det yderligere er en forudsætning, at vinden skal bære mod Danmark, for at det kan få de uheldigste konsekvenser.

Vi vil fra konservativ side gerne medgive, at der har været problemer med sikkerhedsarrangementerne på Barsebäck. Det hænger sammen med, at Barsebäck er projekteret i 1960'erne, hvor man på den halvstatslige svenske virksomhed ASEA Atom endnu ikke havde så stor erfaring med etablering af kernekraftværker. Det er imidlertid vort absolutte indtryk, at hver gang der er indhøstet nye erfaringer eller opstået ny viden, er denne viden blevet anvendt uden tøven med henblik på til stadighed at forbedre sikkerhedsforholdene, således at sikkerheden i dag enten er lige så god eller meget tæt ved at være lige så god som på et nyt kernekraftværk.

Lad mig i denne sammenhæng understrege, at hvad angår kernekraftværker, er vi i akkurat samme situation som i livets øvrige forhold. Den absolutte sikkerhed kan ikke garanteres. Der er risiko forbundet med alt. Det er farligt at færdes i sit hjem. Det er endnu farligere at arbejde i køkkenet. Det er farligt at arbejde i sin have. Det er farligt at tage til og fra arbejde. Det kan være farligt at være på arbejde. Det er farligt at flyve på ferie. Men til trods for, at der er risiko forbundet med alt, skal livet leves videre, og vi lever videre, idet vi selvsagt forsøger at reducere risikoen på de enkelte områder så meget som overhovedet muligt. Det gør man i meget høj grad på kernekraftområdet.

Derfor vil et helt nyt kernekraftværk ikke skulle igennem de samme børnesygdomme, som Barsebäck har haft. Jeg vil i denne forbindelse gerne foretage en sammenligning med jettflyindustrien – en sammenligning, der